

zasahuje do majetkových práv jiné osoby či odcizení se nestalo z nouze, z nerozvážnosti nebo jiné podobné pohnutky, nikoli z přímého úmyslu ziskuchtivého. Podle toho závisí rozřešení otázky, jde-li v tom kterém případě o polní pych či o krádež, a s ní související otázky kompetence k trestání od řady skutkových okolností právě naznačených. Beze zjištění těchto skutkových okolností nelze otázku kompetence rozhodnouti.

Žal. úřad měl měl proto v nař. rozhodnutí uvést, ze kterých úvah dospěl k závěru, že v konkrétním případě šlo o polní pych, jehož trestání přísluší podle § 13 zákona č. 76/1875 z. z. čes. a § 62 čes. obec. zřiz. obecnímu trestnímu senátu, v dalším pořadí instančním pak okr. úřadu, a že nešlo o krádež trestnou soudem, neboť zákonnou povinností žal. úřadu bylo, aby zkoumal svou příslušnost. Byl tak povinen učiniti tím spíše, že ve st-lově odvolání z trestního nálezu obec. senátu (slova »dávám odvolání k soudu«) dlužno spatřovati námitku, příslušnost trestního obec. senátu popírající. Při zkoumání své příslušnosti musí úřad přihlídnouti k tomu, je-li skutková podstata polního pychu dána po stránce objektivní se zřetelem na povahu a určení věcí odcizených, jich množství a hodnotu, po subjektivní pak stránce musí pozírat k tomu, zda se snad odcizení nestalo z přímého úmyslu ziskuchtivého. Poněvadž pak po těchto stránkách ani nař. rozhodnutí ani správní spisy neobsahují dostatečný podklad pro přezkoumání příslušnosti žal. úřadu, musilo býti nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss zrušeno.

Č. 12.909.

Vojenské věci. — Zaměstnanci veřejní: * Při snižování zaopatřovacích platů podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. nelze za základ vzít i deální výdělečný roční příjem zjištěný násobkem skutečného měsíčního výdělečného příjmu, jestliže úhrn zaopatřovacích platů a skutečného výdělečného příjmu v tomto roce docíleného by po snížení nedosáhl zákonného minima.

(Nález z 22. května 1937 č. 11.046/35.)

Věc: Antonín V. v Olomouci proti rozh. min. nár. obrany v Praze ze 7. září 1934 o snížení vojenských zaopatřovacích platů.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-I byl jako poručík stavební služby dekretem min. nár. obrany z 11. března 1927 přeložen podle § 13 zákona č. 286/1924 Sb. do výslužby (nesup. zálohy) a vyměřeny mu od 1. května 1927 počínajíc podle cit. § 13 odst. 4 b) a zákona č. 103/1926 Sb. zaopatřovací požitky, a to výslužné ročních 13.456 Kč 80 h na dobu života a příplatek 2.721 Kč 60 h na dobu 12 měsíců od 1. května 1927 do konce dubna 1928, jakož i výchovné 1.800 Kč ročně.

Nař. rozhodnutím sdělilo min. nár. obrany st-li v podstatě toto: Podle vlastního hlášení z 20. července 1934 nastoupil st-l 22. května 1934 zaměstnání u firmy L., akc. spol. v Praze, a bude míti kromě vojenských zaopatřovacích platů ještě výdělečný příjem 1.200 Kč měsíčně, přepočteno na celoroční příjem činí Kč 14.400 ročně. Podle ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. snižuje se výplata vojenských zaopatřovacích platů o polovinu výdělečného příjmu. Tím by celkový příjem st-lův klesl pod hranici stanovenou cit. vlád. nař. Proto přiznává mu min. nár. obrany od 1. června 1934 do 30. června 1934 místo vojenských zaopatřovacích platů, které mu byly přiznány výnosem z 11. března 1927, tyto vojenské zaopatřovací platy, upravené podle ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., a to ročně: výslužné 9.600 Kč, výchovné 1.800 Kč. Od 1. července 1934 přiznáno st-li pouze výslužné 9.600 Kč.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

St-l spatřuje poškození svých práv v tom, že mu byly vojenské zaopatřovací platy od 1. června 1934 sníženy o roční částku 3.856 Kč 80 h (— nehledí-li se k výchovnému ročník 1.800 Kč, jehož výplata mu byla zastavena od 1. července téhož roku —) z důvodu stálého vedlejšího výdělečného příjmu, podrobeného dani důchodové. Vytýká nař. rozhodnutí především vadnost řízení, že žal. úřad nepřihlížel k celoročnímu výdělečnému příjmu, kterého mohl st-l v roce 1934 skutečně dosáhnouti, a dovozuje, že příjem ten — v předpokladu jeho stálosti — mohl dosáhnouti maxima 10.100 Kč, jak prý mohl žal. úřad zjistiti dotazem u st-lových zaměstnavatelů v roce 1934, t. j. u firmy Ing. V. N. a spol., stavitelství v Moravské Ostravě, a u firmy L., akc. spol. stav. v Praze, takže po připočtení vojenských zaopatřovacích požitků 13.456 Kč 80 h byl by shledal, že úhrn zaopatřovacích platů a výdělečného příjmu činil v roce 1934 toliko 23.556 Kč 80 h a nedosahoval tedy minimální částky 24.000 Kč, stanovené v § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. Výtku tuto shledal nss důvodnou.

Vlád. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních stanoví v § 7, že se jím mění § 15 zákona č. 204/1932 Sb., upravující kumulaci požitků, takto: »Má-li poživatel (poživatelka) státního odpočivného (zaopatřovacího) platu vedle odpočivných (zaopatřovacích) platů stálý výdělečný příjem, podrobený dani důchodové, snižuje se výplata odpočivného (zaopatřovacího) platu o polovinu částky výdělečného příjmu. Tímto snížením nesmí úhrn odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu klesnouti pod částku 24.000 Kč ročně, do kteréžto částky se nepočítají výchovné, přídavky na děti a příspěvek na výchovu.« Z cit. znění § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. je zřejmo, že zákonodárce přihlíží při snižování odpočivných (zaopatřovacích) platů státního pensisty jen k tomu výdělečnému příjmu, který státní pensista skutečně má, a to vedle státních odpočivných požitků, tedy současně, v témže období, jak to nss vyslovil a odůvodnil již v nálezu z 11. února 1937 č. 12.200/36 Boh. A 12.770/37, na jehož bližší odůvodnění se podle § 44 jedn. řádu odkazuje. Vylučuje tedy zákon sám

jak při výpočtu částky, o kterou se odpočivné (zaopatřovací) požitky státního pensisty podle první věty § 7 cit. vládn. nař. snižují, tak při zjišťování, zda tímto snížením neklesne součet odpočivných (zaopatřovacích) platů a výdělečného příjmu pod nejnižší přípustnou roční hranici 24.000 Kč, vytčenou ve větě druhé, jakýkoli příjem *i d e á l n í*, t. j. takový příjem, kterého státní pensista v onom ročním období, v němž se jeho pensijní požitky snižují, ve skutečnosti neměl, resp. který v onom ročním období nebyl podroben dani důchodové, i kdyby to jinak byl příjem stálý. Mimo to běže zákon za základ svých výpočtů v § 7 normovaných jen příjem *r o č n í* jak na odpočivných (zaopatřovacích) platech, tak i výdělečném příjmu, když — jak uvedeno — součet obou nesmí klesnouti pod *r o č n í* částku 24.000 Kč.

Správnosti tohoto názoru svědčí i historický vznik ustanovení § 7 cit. vládn. nař. Předpisem tím byla sice zůstřena úsporná tendence, která došla výrazu již v dřívějších úsporných předpisech § 18 zákona č. 286/1924 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě a § 15 zákona č. 204/1932 Sb. o úsporných opatřeních personálních, ale na zásadě vyslovené již těmito předpisy, které odpočivné požitky a který výdělečný příjem mají při kumulaci býti podkladem snížení odpočivných (zaopatřovacích) požitků státních, nebylo jim nic měněno. Ustanovení § 18 zákona č. 286/1924 Sb. normovalo, že »má-li někdo vedle státních odpočivných požitků jiný výdělečný příjem, jenž jest podkladem pro vyměření daně z příjmu (dôchodkové), krátí se mu odpočivné požitky o částku, o kterou tento jiný výdělečný příjem převyšuje půldruhanásobek nejvyšší výměry odpočivných požitků státního zaměstnance nejvyšší hodnostní třídy nebo trojnásobek aktivních stálých požitků, je-li tento trojnásobek nižší«. Přihlížel tedy, jak nss vyslovil již nálezem Boh. A 11.853/35, k výdělečnému příjmu vzešlému *t é h o ž r o k u*, ve kterém přijaty snížené odpočivné požitky. Protože pak výdělečným příjmem, tvořícím »podklad pro vyměření daně z příjmu (dôchodkové)«, mohou býti ode dne účinnosti zákona č. 76/1927 Sb. o přímých daních, t. j. podle čl. XVI odst. 1 od 1. ledna 1927 pouze příjmy, kterých bylo *s k u t e č n ě d o s a ž e n o* v kalendářním (berním) roce, který prošel (§ 4 odst. 1), bylo lze i podle § 18 zákona č. 286/1924 Sb. po 1. lednu 1927 položit za základ snížení zaopatřovacích požitků státního zaměstnance jen odpočivné požitky a výdělečný příjem skutečně dosažený a důchodové dani podrobený za *t ý ž* kalendářní rok.

Na tomto právním stavu se v podstatě nic nezměnilo ani ustanovením § 15 zákona č. 204/1932 Sb., ani předpisem § 7 vládn. nař. č. 252/1933 Sb., kterým byl prve zmíněný § 15 nahrazen. Oba tyto paragrafy nemluví sice o »výdělečném příjmu, jenž jest podkladem pro vyměření daně z příjmu (dôchodkové)«, resp. po vydání zákona č. 76/1927 Sb. daně důchodové ve smyslu tohoto zákona, nýbrž jen o »výdělečném příjmu, podrobeném dani důchodové«, ale touto stylistickou změnou nemělo býti docíleno nějaké *v ě c n ě* změny v otázce, o kterou se v případě *s t - l o v ě* jedná. Správnost tohoto názoru dochází potvrzení i v důvodové zprávě k vládn. návrhům zákona č. 204/1932 Sb. č. tisku 2099/1932 posl. sněm. N. S., která k § 15 osnovy jen podotýká, že »zostřuje se tu dosavadní předpis o krácení odpočivných platů,

střetnou-li se s příjmy ze stálé výdělečné činnosti...«, a podotýká, že ze sociálních ohledů jsou stanoveny dvě hranice: ustanovení nemůže postihnouti více než polovinu pense a úhrnný příjem (pense + výdělečný plat) do 40.000 Kč, čímž nepochybně míněna pense a výdělečný plat roční.

Nutno proto dospěti k závěru, že i podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. lze při snížení odpočivných (zaopatřovacích) platů státního pensisty vzít za základ jen onen stálý výdělečný příjem, kterého tento skutečně dosáhl v kalendářním roce, ve kterém mu byly vyplaceny odpočivné (zaopatřovací) platy, jejichž roční úhrn má býti z důvodu kumulace snížen.

V daném případě žal. úřad sice vzal za podklad snížení st-lových vojenských zaopatřovacích platů za rok 1934 (počínaje dnem 1. června) roční výdělečný příjem 14.400 Kč, ale nikoli příjem skutečný, nýbrž ideálně zjištěný tím způsobem, že skutečný příjem st-lův, počavší dnem 1. června 1934 měsíční částkou 1.200 Kč, přepočtl tak, jako by ho st-l požíval již po celý rok 1934, a podle takto zjištěného ideálního celoročního výdělečného příjmu snížil podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. zaopatřovací požitky st-li od 1. června 1934. Pro tento postup nelze však v zákoně shledati opory.

Č. 12.910.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: I. Kromě případu zmatečnosti nemůže vrchní disciplinární komise přezkoumávati disciplinární nález I. stolice z úřední moci. — II. * Proti výroku disciplinární komise, jímž se státnímu úředníku ukládá pořádkový trest (§ 91, § 127 odst. 2 služ. pragm.), může obviněný, jemuž je předpisem § 132 odst. 3 služ. pragm. odepřeno odvolání v jeho prospěch, podati stížnost na nejvyšší správní soud, i když proti výroku tomu podal disciplinární zástupce odvolání v neprospěch obviněného (§ 132 služ. pragm.). — III. Nss je povolán zkoumati, zda úřad podložil svůj úsudek o kvalifikaci disciplinárního činu a o způsobu a výši disciplinárního trestu úvahami o poškození neb ohrožení státních zájmů, o způsobu a tíži disciplinárního činu, jeho opakování neb ohledy na jiné přitěžující okolnosti.

(Nález z 22. května 1937 č. 200/36-3.)

Prejudikatura: ad III. Boh. A 4019/24, 12.438/36.

Věc: Vojtěch J. v Bratislavě proti rozh. vrchní disciplinární komise při min. vnitra z 26. listopadu 1935 o disciplinárním trestu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Disciplinární komise při zem. úřadu v Bratislavě nálezem z 22. října 1934 uznala st-le, vrchního komisaře politické správy, vinným porušením služebních povinností uvedených v §§ 21, 24, 35 služ. pragm., jehož se dopustil tím, že